

Skælden uden Stramning, og det, selv om Garnet er tjeret eller vaadt. Det er vistnok en mindre heldig Bestemmelse. Det bør vistnok være saa, at Skælden skal være saa stor, at Garnet skal strammes over den. Er altsaa den foreslaaede Skælde for lille, maa den foreslaas større, thi naar Garnet ikke skal strammes over Skælden, er der Plads for Vilkaarlighed, og der er for mig nævnt Et eksempel paa, at et Garn, som har været anerkendt paa et vist Tidspunkt, er blevet fasseret paa et senere Tidspunkt, skønt det altsaa var det samme Garn. Det beror paa Vilkaarlighed, hvorvidt den, der maaler Garnene, sætter disse mer eller mindre stramt over Skælden. Det synes derfor at være naturligt, at man lader Ordene „uden Stramning“ gaa ud her og fastsætter et Skældemaal saadan, at Garnet skal passe stramt over dette. Naar det opnaas, ere vi maaske fri for Kalamiteter i den nævnte Retning. Men ellers er der Anledning til at henlede Opmærksomheden paa, om man ikke kunde finde en Maade, hvorpaa man kunde mærke Garnene saaledes, at man kunde undgaa at faa et tidligere anerkendt Garn fasseret senere. — Dernæst skal jeg standse ved det, som er Hovedsagen for den Kreds af Fiskere, paa hvis Vegne jeg her taler, og det er ved § 36, som omhandler de laasede Bænde. Hjarbæk Bugt i Limfjorden hører til disse laasede Bænde, og Hensigten med Laasningen er jo at skaane Fiskeenglen, men nu er det vistnok meget tvivlsomt, hvorvidt det opnaas der, da Fisken der ikke er stillestaaende, men er Vandrefisk. Det er godtgjort, at Fiskebestanden, Fiskeudbyttet rettere sagt, er periodisk. Det har været periodisk baade under den tidligere Laasning før 1867, ligesom det ogsaa var periodisk i de 21 Aar, da der var frit Fiskeri, og som det har været periodisk siden 1888, altsaa under den nugældende Fiskerilov. Fisken staar nemlig paa forskellige Steder til forskellige Tider, og der opnaas altsaa ikke det, der tilsigtes, ved Laasningen. Som Bevis herpaa kan jeg nævne, hvad Fiskere der paa Stedet have udsagt over for mig, at det sidste Aar før sidste Laasning i 1888 var Udbyttet større end i Aarene umiddelbart forud som ogsaa i Aarene, der fulgte efter Lovens Ikrafttræden. Det turde, som sagt, være Bevis for, at Laasningen ikke fyldestgør det, der tilsigtedes. Men selv

bortset herfra, maa jeg nævne, — og det vil jeg særlig henlede den højtærede Ministers og det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa —, at Hjarbæk Bugt saa godt som laaser sig selv, idet de $\frac{2}{3}$ ere saadan bevoftede med Grøde, at Vaadbragning ikke kan stades Englen, om der overhovedet kan stades ved Vaad. Derfor henstiller jeg, at man opgiver Laasningsbestemmelserne overhovedet og da i Særdeleshed selvfølgelig for Hjarbæk Bugtens Bedkommende, saaledes at det bliver tilladt at fiske med Vaad fra 15de Maj til 1ste Oktober — jeg tror nok, det er det, Fiskerne gøre Paastand paa efter et Andragende, som for øvrigt har foreligget Tinget tidligere. Dernæst skal jeg, forinden jeg forlader § 36, henlede Opmærksomheden paa dens sidste Stkke. Det hedder deri: I Tilfælde, hvor Fiskere for at komme fra deres Hjemsted til Fiskepladsen skulle passere et laaset Vand, kan der af Kontrollen meddeles dem et Tegm, der giver dem Ret til ogsaa om Natten at passere det laasede Vand med de nævnte Vaad om Bord, men i øvrigt maa om Natten Passage over laaset Vand med disse Redskaber om Bord kun ske i Nødstilfælde. Jeg forstaar det saaledes, at Tegnene give kun Tilladelse til at passere i Nødstilfælde, ikke overhovedet, og de ere pligtige til, naar de i Nødstilfælde passere, at anmeldte Passagen til Fiskerifogden eller Sognefogden. Det synes at være et noget unødvendigt Vaad at lægge paa disse Fiskere, at de, naar de have været i Nødstilfælde eller i Livsfare, skulle efter veloverstaaet Fare være forpligtede til at melde sig til Fiskerifogden eller Sognefogden. Jeg vil derfor henstille, at, selv om det ikke skulde lykkes at faa Laasningen ophævet — hvis Laasningen bliver ophævet, falder det andet jo bort af sig selv — maa Fiskerne dog i alt Fald faa Lov til at passere de laasede Bænde, naar de ville længere ud at fiske, og gøre de sig saa skyldige i Forbrydelser mod Laasningsbestemmelser, kunde de isalde Straf, men man bør ikke forbyde dem at passere de laasede Bænde for at komme til deres Hjem. Der vil dog være noget urimeligt i, at de, naar der pludselig opstaar Vejrforandringer, som kunde gøre det ønskeligt for dem at komme hjem, saa skulle ligge og dreje rundt og føre frem og tilbage for at finde Kontrollen; de kunne